

La sirena i les pomes

L'Evan era un jove pèl-roig, eixerit i ben plantat, que vivia tot sol en una petita illa del mar del Nord. Imagineu-vos com era de petita aquella illa que, miressis cap a on miressis, no perdies mai de vista el mar.

Sol com un mussol, l'Evan s'avorria molt. Conreava la terra, però era tan seca, que no donava gaire cosa més que quatre patates i quatre naps. Just per subsistir.

L'Evan es passava el dia desitjant que arribessin les cinc de la tarda. A aquella hora, l'Evan plegava de treballar, es posava el jersei de ratlles, els pantalons vaquers, una gorra de llana per evitar que se li congelessin les orelles, i baixava fins al mar.

Li agradava molt agafar crancs entre les roques i també descobrir els nius que amagaven les gavines. Però el que més agradava a l'Evan, era pescar.

Pescar arengades platejades o sardines lluents. I amb una mica de sort, alguna tonyina despistada.

Aquella tarda, no se sap ben bé per què, l'Evan va decidir canviar de lloc i anar a pescar a l'altra punta de l'illa. Allà on les onades topaven i els corrents marins empenyien els peixos cap a la superfície.

- Aquest és un bon lloc per pescar, sí senyor - va pensar l'Evan i es va aturar a la vora de les roques.

Aleshores, l'Evan va preparar el fil de pescar, va clavar amb molta cura un cuc a l'ham i el va llançar al mar a veure si picaven.

I vet aquí l'Evan, pescant amb la mirada perduda a l'infinit mentre pensa que tard o d'hora haurà d'abandonar la seva estimada illa per anar a buscar feina ben lluny d'allà.

Poc es podia imaginar l'Evan que estava a punt de viure la fantàstica història de...

La sirena i les pomes.

Sí, perquè aquella tranquil·la tarda de gener, una sirena preciosa va sorgir de les profunditats del mar.

Quan la va veure, l'Evan es va espantar moltíssim. Va ser tan forta la primera impressió, que l'Evan va caure de cul a les roques i va perdre el fil de pescar.

Però era tan maca, aquella sirena, que l'Evan no li podia treure els ulls del damunt.

Va ser llavors quan, en un rampell inexplicable, l'Evan va regalar a la sirena la poma que duia per berenar.

Era tan dolça, aquella poma, que, a la primera queixalada, la sirena i l'Evan es van enamorar.

Ah, l'amor! Passaven els dies i cada tarda, a les cinc en punt, la sirena i l'Evan es trobaven a l'altra punta de l'illa.

Allà s'hi passaven una bona estona parlant de les seves coses. Cada dia s'estimaven més.

Fins que una tarda molt trista, l'Evan va confessar a la sirena que amb l'arribada de la primavera se n'havia d'anar.

- Així no puc continuar -li deia l'Evan amb els ulls plens de llàgrimes-. No tinc altre remei que anar a guanyar-me les garrofes a un país llunyà.

I aquell mateix vespre, l'Evan i la sirena es van acomiadar.

Però abans de salpar cap a l'altra banda del mar, l'Evan va plantar un pomer entre les roques.

- Així sempre més em recordaràs, amor meu.

I la sirena, malalta de melangia, nedava cada dia fins a la superfície del mar, per observar, plorosa i en silenci, com el pomer s'anava fent gran de mica en mica.

Fins que un dia, aquell pomer va donar les primeres pomes. Unes pomes vermelles, grosses i brillants, que feien tan goig que ara mateix me'n menjaria una.

Però la sirena va esperar pacientment que les pomes maduressin i caiguessin a l'aigua pel seu propi pes.

I des d'aleshores la sirena apareixia cada tarda puntualment d'entre les aigües, per menjar-se una poma que se li feia tan dolça, com el record que guardava de l'Evan, el seu amor estimat.

D'això en fa molts i molts anys. Però si un dia vas a la petita illa del mar del Nord, veuràs com encara avui en dia, cada tarda i a les cinc en punt, apareix la sirena per menjar-se una poma.

Guió: J.M. Hernández Ripoll

-
-
- Amb el suport de

© CCRTV Interactiva, S.A. | Televisió de Catalunya, S.A.

- [Avís legal](#) |
- [Segell de qualitat](#) |
- [Contacta 54€0](#) |
- - [Idiomes](#)
 - [Català](#)
 - [Castellano](#)
 - [English](#)